

Torre de Carerac

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Vall de Carerac
Emplaçament Torrent de la Font dels Enamorats, s/n
Alçada: 287

Coordenades:

Latitud: 41.64818
Longitud: 2.16848
UTM Est (X): 430757
UTM Nord (Y): 4611049

Classificació

Número de fitxa 08033 - 58
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Popular
Segle XVI-XVII
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: la masia no té teulada.
Protecció Legal
Tipus de protecció: BCIN
Europea – Atributs National Monument Record – Defensa
inspire:
Observacions protecció: BCIN Monument R-I-51-0446 (Gac.4/6/31)
Número inventari Sí (IPA 28481)
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 011A09000

Autoria de la fitxa
Data de registre de la fitxa:

Laura Bosch Martínez
dt., 11/11/2008 - 01:00

Descripció

Masia de planta rectangular, que consta de planta baixa, pis i golfes. Té una torre de guaita adossada a la façana principal. La coberta no es conserva tot i que per la façana s'endevina que era a doble vessant amb el carener perpendicular a la façana principal i construïda amb teula àrab. Els paraments estan fets de pedra irregular i morter. Les façanes de tot el conjunt, estaven arrebossades. A la planta baixa per sota del carener, hi ha una portalada amb arc de mig punt, adovellada, de grans dimensions. A la dreta d'aquesta, hi ha una segona porta adovellada feta amb pedra d'esmolet. Al primer pis, disposades horitzontalment hi ha tres obertures, totes elles de proporcions verticals; la finestra de l'esquerra està emmarcada amb pedra, la central també presenta llinda, brancals i ampit de pedra; la tercera, que es troba per sobre del portal adovellat de pedra d'esmolet és porticada sense balcó, amb una reixa de ferro; té una llinda de fusta i els brancals fets de maó. A les golfes, l'única obertura que dona a la façana principal consta de llinda de fusta i brancals de maó que s'endevinen per sota de l'arrebossat de la façana que comença a desprendre's de la pedra. A la dreta, entre la casa i la pallissa, es va annexionar una torre de planta rectangular que consta de planta baixa i dos pisos. La coberta és plana i transitable per on s'hi accedeix a través d'una escaleta que comença al segon pis. Aquesta tindria funció de torre de guaita, amb els merlets o murons de forma quadrada (quatre a les façanes orientades a migdia i nord i dos a l'est i ponent). A la planta baixa hi ha quatre espitlleres disposades a la façana principal que dona a migdia. Al primer pis i al segon, tant a la façana orientada al nord-est com a ponent com a migdia (des de l'interior sembla observar-se una obertura orientada al nord-oest, però és difícil precisar-ho) hi ha dues obertures superposades, disposades simètricament en un mateix eix vertical formant un arc agut fet de maons. A la dreta d'aquesta torre hi ha adossat un tercer cos. És la pallissa, que segueix el mateix pendent de la teulada del mas. De planta baixa i pis, a baix hi ha una obertura per permetre entrar el carro; aquest portal és fet de pedra amb un arc carpanell molt rebaixat. Per damunt, de la porta, seguint un eix vertical, es troba una gran obertura, que permetia entrar i treure les bales de palla. Aquesta està feta de pedra, amb un arc de mig punt. La façana nord - est presenta les mateixes característiques, és a dir, tres obertures fetes amb maó, amb un arc de mig punt i un portal amb brancals, llinda i ampit, fet també de maó, amb un arc carpanell molt rebaixat. Des de la pallissa es podia accedir a l'interior de la casa, així com a la planta baixa de la torre, des d'on s'accedia per una porteta molt estreta i baixa. A l'interior de la casa, per la portalada principal de grans dovelles s'observa al fons uns esglaons que servien per pujar al primer pis fets de pedra d'esmolet i posats sobre una base de pedra irregular amb totxos, lligada amb morter de calç. A l'esquerra, el que semblaria haver estat la cuina, s'observa encara algun tinell i un forn de pa, que conserva la volta de maó.

Història

Segons Moreu-Rey (1962), el topònim de Carerac o Caracac es pot situar ja a l'any 993: "locum que dicunt Karesago", "terminio de Caresago". Del 1040 es troba el topònim: "Charesag". Del 1067, 1081, 1100 i aproximadament 1102 trobem escrit "Carerag". Del 1276 trobem "Caresacho". Del 1121, "Caresrag". De l'any 1211: "manso de Carera". De l'any 1234: "Cararach". Del 1347 "Correrach"?. Dels segles XVII, XVIII i XIX, trobem "Mas Carerach (rarament Carrerach). De l'any 1720 "Cararachs". Del segle XX, Cararac, sempre sense "Can" ni "Mas". Es tracta d'un dels llocs i masos més antigament i abundantment documentats. Pel que fa als llinatges documentats, Moreu troba documentats: Richel de C. (aproximadament del 1100) que coincideix amb la mateixa que Richel, propietària l'any 1081 de terres a Palou, i dona de Guilabert Bonfill. Arnal de Caresag (1192, 1203); Ramon de C. (anterior a l'any 1234);

Pere "Girbauli de Caresacho" (1276, casat amb Rumia; Ramon de C. (1319); Pere de C. (1353, 1365, 1399); Bernat I de C. fill de Ramon de Carerac (1407, 1412); Francesc de C., fill de Bernat; Bernat C., junior (1439 a 1458); Ramon de C., clergue, besnét de Bernat I, senyor útil i propietari del mas Carerac 81477); Joan Pere de Carerac, fill de Bernat (1504, 1510). Segueix el llinatge BOU. El Mas Bou o Mas d'en Bou, fou un altre nom antic que rebé el Mas Carerac. Així, l'any 1560 es llegeix el "Mas Carerac, alias Bou". Aquest nom és originari d'una família que també en fou propietària. Així es troba documentat en Joan Bou (1162, 1189); Berenguer Bou, (probablement veguer de Barcelona) (1181 a 1250); Bernat Bou (1254); Berenguer Bou (1290, 1292); Guillem Bou, casat amb Elicsenda (1290 a 1302); Berenguer Bou (1314 a 1368) propietari en 1328 d'un "casali molendinorum (...) satis prope dictam villam"; Joan B. (1411); mossèn B. (1513); joan B. Casat amb Elisabeth (1555 a 1571), mercader ciutadà de Bou, "Lo vas de la casa de bou que es devant la capella de ma Sra. Del roser de la Iglesia de dita villa" (1607). Igualment, Moreu-Rey troba documentat el nom de Sans, relacionat amb la Casa de Sans o Torre de Sans, que fora un dels altres noms donats a Carerac. Aquesta família Sans, hauria estat propietària d'aquesta casa, així com també de la casa de banys de Can Rius, a la qual hom havia donat, també de vegades el nom de Can Sans.

Bibliografia

GENERALITAT DE CATALUNYA. (2008). Inventari del Patrimoni Cultural i Immoble de Catalunya. Caldes de Montbui (Vallès Oriental). Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Direcció General del Patrimoni Cultural. Servei d'Arqueologia i Paleontologia. Barcelona, maig de 2008. MOREU-REY, E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de persona. Editorial Teide. Barcelona.

